

10 — NEPODOBNI

„...i sinovi ljudski uzeše u tim danima od stoke zemaljske, zveri poljskih i ptica nebeskih, i naučiše mešanje vrsta životinjskih jedne sa drugom, da bi razgnevili Gospoda, i Bog vide celu zemlju i beše pokvarena...”

„Knjiga Jašerova. Poglavlje 4, stih 18“, dobaci šerif Isaija Abot, s mukom obuzdavajući konja. Svetlo plava košulja bila mu je tamna od znoja, sinoćni viski još nije ispario iz lobanje a u bisagama je imao samo jednu kutiju cigareta.

Velečasni Julijan Gejtvud je već deset minuta klečao, tražeći tragove na suvoj vreloj zemlji. Prenuo se kad je čuo šerifov glas.

„Tačno, Abote. Glasno sam razmišljao, ali tačno. Grifoni, kentauri, harpije, Kerber, Pegaz, gorgone, divovi.“ Ustao je i premestio lasersku pušku na desno rame. „Lavljí ljudi moavski, što kaže Sveto pismo. Drevni Hanaan, naravno. I sve nakaze koje su se nakotile u starim danima sa jednim ciljem — da zagade čistotu Stvaranja.“

„I Močvarci“, reče zlovoljno čuvar zakona u Kejv Kriku. Bilo mu je dosta svega: dva dana bazanja po bespućima Nove Sonore tražeći stvorove iz bajke, izigravajući potrčka zadržtom propovedniku-rendžeru.

„Naravno“, odvrati poletno velečasni, stavljajući nogu u stremen. „Vidiš, Abote... Ti to nazivaš bajkama ali Kongregacija to shvata vrlo ozbiljno. Tim pre što su tvoji uticajni sugrađani vrlo nezadovoljni tvojom nepreduzimljivošću.“ Uzjahao je i naterao belca u galop.

„Vidi ovako, velečasni“, siktao je šerif kad je sustigao Gejtvuda, „pokazao sam dobru volju. Mogao sam ti pokazati lakat i nastaviti da

taložim viski kod Stare Džini. A ti bi se izgubio u ovoj bestragiji i završio u trbusima kojota. Zato, budi dobar hrišćanin i samilosno okreni konja jer ovde ničeg nema. Močvarci su priče kojima su prvi doseljenici plašili malu decu.“

Velečasni je snažno povukao uzdu. Belac je zanjištao, propeo se i zastao, nemirno strižući ušima.

„Pretpostavljam da bi bilo korisno da mi obrazložiš svoju tvrdnju da ‘ovde ničeg nema’. Ili da samo kažem pobožnim ljudima Kejv Krika da ih je šerif nazvao lažovima.“

Abot je pozeleo da mršavom propovedniku nabije cev vinčesterke između koščatih guzova.

„Čekam, šerife“, reče velečasni..

„U redu, prokletstvo... Slušaj, nisam alapača i mrzim tračeve. Cela ova zbrka nastala je zbog priče gradonačelnikove žene, zar ne?“

„Da“, nestrpljivo odvrati Gejtvud. „Gospođa Klejkomb je pre tri dana napastvovana od strane bića koje vi nazivate Močvarcima.“

„Ma, ono što hoću da kažem je da Klejkombova, eh...“ Šerifu je ovo teže padalo nego smirivanje subotnjih tuča kod Stare Džini. „Matora je nezasita! Eto. Pre dva meseca ju je takođe ‘silovao’ mutavi Tobu, pogrebnikov pomoćnik. Za tren oka se siromah klatio na starom hrastu u centru grada. Pre pola godine babuskera je prozvala Pedrita Kalaveru i njegove desperadose. Presreli su njenu leteću diližansu dve milje istočno od Rio Verdea i zlostavljali nju i njene prijateljice, takođe bogate babe. Ha! Kladim se da tvoji u Kongregaciji pojma nemaju o ovome.“

„Hm“, učini velečasni, podižući okrugle naočare. „Mislim da znam kuda ovo vodi. Šta se potom desilo?“

„Matori Klejkomb je digao na oružje ceo grad. Ojadili smo sva sela istočno od reke Gila dok nismo pronašli Kalaveru. Pre nego što smo ga obesili za jaja, kleo se da mu je stara platila muževim zlatom za pružanje usluga. A nešto pre toga Apači Kid je...”

„U redu, u redu! Zaboga!“ Gejtvud je nervozno čupkao konac sa oboda svog polucilindra. „Do večeras moram napisati izveštaj i poslati ga komandi u Ostinu.“

Nekoliko minuta bilo je potrebno propovedniku-rendžeru da odluči. Neugodnu tišinu povremeno je prekidalo kričanje lešinara koji su lagano leteli na zapad ka nekoj gozbi.

„Imaš li deset ljudi u Kejv Kriku spremnih da potvrde tvoju priču, Abote?“

„Deset?“ nasmeja se šerif. „Pih! Zna cela Nova Arizona. Okupiću ih bar dvadeset čim ujašemo u grad.“

„Onda idemo!“, reče Gejtvud, na Abotovo oduševljenje. „Biću srećan da što pre odletim sa vaše razvratne kolonije. Iznad čega one ptice kruže?“ Pokaza prstom ka lešinarima.

Šerif sleže ramenima. „Juče su kauboji doterali preko hiljadu grla u grad. Verovatno neko uginulo goveče.“

„Biću mirniji ako proverim“, reče propovednik i mamuznu konja. Ovaj put šerifov konj nije mogao da sustigne belca. Abot je čuo Gejtvudov radosni usklik i video kako ovaj vadi laserski Remington iz futrole na opasaču.

„Samo kad pomislim da si me ubedio da odustanem!“, doviknu velečasni, oružja uperenog ka stvoru koji je ležao licem ka zemlji.

„Šta je ovo, sto mu paklova?“ prošišta šerif i uperi svoj Kolt 245 ka glavi čudnog bića.

„‘Ovo’ je ono što vi nazivate Močvarcima. Kakvi Močvarci!“, zaurla velečasni. „Opaka, drevna rasa je to, druškane. Opoganjivali su Čistotu hiljadama godina.“

„Da li je živ?“ upita Abot paleći cigaretu.

„Oh, da. Malo iscrpljen ali živ. Hajde, pitaj ga nešto, bilo šta. Umeju da govore, da li si znao?“ nasmeja se Gejtvud. „Spremi laso. Vodim ovo nečisto stvorenje u sedište Kongregacije. Niko se više neće rugati Čarlsu Robertu Gejtvudu!“

Odjeknu pucanj iz Kolta.

„Hajde diži se, lenštino!“, viknu šerif i čizmom šutnu Močvarca. Stvor spusti ruke na zemlju i polako podiže glavu. Razrogačene oči i neverovatno beli zubi otkriveni širokim kezom izgledali su začuđujuće ljudski.

„Kažem, diži se!“ dreknu Abot unevši se u crno lice stvorenja. Leš velečasnog Gejtvuda ležao je na suvoj zemlji, prosviranog mozga i noge zaglavljene u stremen.

„Isaija, oprosti“, zakuka Močvarac. „Platila mi je... Rekla je da će sve biti u redu ako dobro obavim posao.“

„Bez sumnje si ga dobro obavio tom tvojom crnačkom batinom. Slušaj Džeri, ovim sam ti otplatio sav prokleti duvan, jel’ to jasno?“

„J-jasno, brate! Budi blagosloven!“

„A ako opet čujem da je neko noćno stvorenje ‘silovalo’ po Kejv Kriku lično ću ti odseći taj budak. Da moji sunarodnici znaju da sam držao revolver uperen u tvoju glavu i da nisam pucao, prezreli bi me; nadam se da zbog ovakvog izbora neću biti u prilici ikada da prezrem sam sebe.“